

en hare vermaken najagen, totdat een zeer hooge ouderdom hem daarvoor onvatbaar maakte. Hij overleed op vier-en-tachtigjarigen ouderdom.

ALEXANDER POPE.

1688—1744.

WERKEN.

Gedichten: *Essay on Man*. — *Rape of The Lock*. — *Dunciad*. — *The Messiah*. — *Epistle from Eloisa to Abelard*. — *Essay on Criticism*, enz.

Deze groote en nette, doch naar ligchaam misvormde dichter werd te Londen geboren. Zijn vader, een Roomsche koopman, maakte eerst zoo weinig werk van zijne opvoeding, dat de jeugdige Pope van een bloedverwant lezen, en uit zich zelve schrijven moest leeren: dit is, hij oefende zich met gedrukt schrift na te teekenen, en bragt het er zoo ver in, dat de letters, welke hij met de pen vormde, van die uit boeken naauwelijks te onderscheiden waren.

Op zijn achtste jaar werd hij nogtans naar eene Roomsche school te Twyford, nabij Winchester, gezonden, waar hij gelegenheid vond Latijn en Grieksch te leeren, en reeds spoedig blijken gaf van zijn dichterlijken aanleg. Hij was eerst twaalf jaar oud, toen hij zijne *Ode on Solitude* vervaardigde, en een schotschrift tegen zijn onderwijzer schreef, waardoor hij zich eene geduchte bestraffing op den hals haalde, en tevens de school moest verlaten.

Hij keerde nu naar zijn vader terug, die intusschen den handel vaarwel gezegd, en zich te Binfield, in het bosch van Windsor, had nedergezet. Hier besloot Pope zijn eigen weg te banen, en zijne studiën naar alle richtingen uit te breiden. Als voorbeeld van dichtkunst koos hij Dryden, wien hij weldra de *Ode on St. Cecilia* durfde nazingen, zonder echter den meester te evenaren. Op den ouderdom van zestien jaar schreef hij zijne *Pastorals*, en

eenigen tijd daarna, zijn beroemd *Rape of the Lock*, waartoe hem de volgende omstandigheid aanleiding gaf.

Het ontrooven van eene haarlok, aan een schoon meisje, door haar geliefde, deed tusschen de familiën der beide minnenden oneenigheid ontstaan, waardoor de verbindtenis werd afgebroken. Nu trachtte Pope, door het bespottelijke hiervan te bezingen, beide partijen lagchend te verzoenen. Dit doel mislukte; doch het gedicht schonk aan Pope een onsterfelijken naam.

Daar hij als Roomsgezinde van 't bekleeden eener staatsbetrekking was uitgesloten, moest hij er op bedacht wezen, door schrijven zijne omstandigheden te verbeteren, en daartoe ondernam hij de vertaling van de Ilias van Homerus, die hem 5320 p. St. opbragt. Bijna het geheele werk had hij geschreven op de keerzijde der brieven, welke hij van zijne vrienden en betrekkingen ontving; men noemde hem daarom den papier-uitzuinigenden Pope. In een vertrek van een ouden toren, over de kapel te Stanton Harcourt, waar hij het vijfde boek afwerkte, schreef hij met een diamant op eene glasruit: »In het jaar 1718 ontwierp en voltooide alhier Alexander Pope het vijfde boek van Homerus.»

Aangemoedigd door den goeden uitslag, vertaalde hij nog, met een paar vrienden, de *Odysseus*. In dezen tijd zat Pope eens met eenige anderen te twisten, over eene moeilijke plaats uit de Ouden. Een jong mensch, die tegenwoordig was, en lang had toegeluisterd, vraagde het stuk ook eens te zien. »Wel zeker,» zegt Pope, verbaasd over zijne stoutheid, »laat mijnheer toch eens spoedig zien.» Het gebeurt, en de jonge mensch geeft het terug met de woorden: »er ontbreekt eigenlijk maar een vraagteeken aan, om verstaan te worden.» Het was zoo. »En wat is dan wel een vraagteeken?» sprak de mismaakte Pope geraakt. »Dat is,» was het antwoord, »een kort, krom ding, dat vragen doet.»

De rijke opbrengst zijner werken stelde hem in staat eene gemakkelijker levenswijze aan te nemen. Hij betrok een

landgoed nabij Twickenham, waarheen hij ook zijne grijzende ouders deed komen, wien hij eene voorbeeldige liefde toedroeg.

Na zijn *Essay on Man* en andere meesterstukken, verscheen zijne satire *Dunciad*, waarin de man, die eens zoo treffend had bezongen: »Vergeef ons onze schulden, gelijk wij vergeven onzen schuldenaren!» zijne tegenstanders, en niet zelden onrechtvaardig, verguisde en belaagde; maar Pope's gemoed werd op 't laatst van zijn leven bitter en wrevelig. Hem trof de grootste ramp des ouderdoms: zijne vrienden vóór zich ten grave te zien dalen; en daarbij leed hij onder de staatkundige woelingen.

De vrees voor eene landing van den Pretendent deed het gouvernement aan alle Roomschen verbieden binnen Londen te komen; maar de dood maakte dit verbod voor Pope weldra noodeloos. Hij overleed op zijn geliefkoosd buitenverblijf in den ouderdom van zes en vijftig jaren. Stervende sprak hij: »Er is niets zoo verdienstelijk als deugd en vriendschap; en inderdaad de vriendschap is een bestanddeel der deugd;» en iets later: »Ik ben zoo zeker van de onsterfelijkheid der ziel, dat het mij is, alsof ik mij daarvan met eigen oogen had overtuigd.»

JAMES THOMSON.

1700—1748.

WERKEN.

Gedichten: *The Seasons*. — *The Castle of Indolence*. —

Poem upon *Liberty*. — *Rule Britannia*, enz.

Deze grootste der Engelsche natuurdichters werd te Ednam, nabij Kelso, in 't graafschap Roxburgh geboren, waar zijn vader toen predikant was, doch later in die betrekking naar Southdean toog, in de nabijheid van 't Cheviot gebergte. Hier bragt Thomson zijne jeugd door, en voedde er, met de indrukken eener rijk geschakeerde natuur, zijn